

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det, der får mig herop, er fru Pia Christmas-Møllers spørgsmål, om Socialdemokratiet vil lave om på de bestående forhold – og jeg kunne forstå, at der dermed hentydes til den kristelige a-kasse eller til DANA eller ASE.

Vi har ikke nogen ønsker om at lave om på det bestående. Det kan godt være, at man så kan sige, at vi er lidt betonagtige, men vi mener, at den udvikling, der er foregået, har været til at leve med. Den har ikke lavet den store ravage. Jeg kan godt forstå, at fru Annette Just siger, at FTF-A skal have lov til at tage medlemmer fra andre, men så skal man ligesom være klar over, at det bliver det, som jeg har kaldt et sammensurium, og det er, fordi den render begge veje. Det er jo netop derved, man får den kaotiske situation. Det er jo netop, fordi i det øjeblik, man kaster det hele ud som et konkurrencepræget marked, kan der være mange andre ting, som gør sig gældende. Og så er det, at jeg er bange for, at man har tabt de ledige.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan forstå, at jeg er enig med fru Pia Christmas-Møller i, at det her faktisk ikke er noget, som hverken en minister eller et Folkeeting skal blande sig i.

Nu er det sådan, at jeg har været minister i knap og nap 2½ år. Der har været fire sager i min ministertid. De to af dem har arbejdsmarkedets parter selv kunnet løse igennem beslutninger i Landsarbejdsrådets arbejdsudvalg, og der er så to resterende sager: Det er Merkonomforeningen, og det er SAFU, og de er sådan set afgjort.

Når det nu er så presserende for de borgerlige partier og især for Det Konservative Folkeparti, hvorfor i himlens navn – eller hvad vi nu skal tage i ed – har man så ikke brugt de tidligere år til at tage denne diskussion op? Der har fra den 22. juni 1990 og frem til dette øjeblik – eller rettere sagt til den 23. januar – været otte helt konkrete sager, som burde have affødt den samme diskussion i den daværende regering. Jeg undrer mig meget over, at man ikke har brugt 11 års borgerlig regering til at få styr på dette område, hvis man var så utryg ved det og det nu var så presserende.

Aage Frandsen (SF):

Det er SF's principielle opfattelse, at der skal være den størst mulige sammenhæng mellem

faglig organisering og tilhørsforhold til en a-kasse. Derved opnår a-kasserne det største kendskab til medlemmernes løn-, arbejds- og uddannelsesvilkår, hvilket har stor betydning for, hvordan medlemmerne kan få arbejde, og for, hvordan der rådgives om uddannelser.

For en række faggruppers vedkommende er det let at etablere sammenhæng mellem faglig organisering og tilhørsforhold til en a-kasse, bl.a. fordi der er klare grænser mellem de forskellige faggrupper, hvilket også afspejler sig i form af afgrænsning mellem på den ene side fagforeninger og på den anden side a-kasser. Det gælder f.eks. for murere og for smede, hvor der ikke er tvivl om, hvad der er tale om.

Tilsvarende klarhed eksisterer derimod ikke inden for, hvad vi kan kalde kontorområdet i bred forstand, og det samme gælder også på en række andre områder. Her har der også i en række tilfælde været uenighed om afgrænsningen mellem forskellige a-kasser; en del af uenigheden har f.eks. gået på HK's a-kasse og FTF-A.

Efter SF's opfattelse er problemet med uenigheden om afgrænsningen af a-kasserne på flere måder ikke løst tilfredsstillende, og det gælder altså under ingen omstændigheder kun under den nuværende minister; det er i høj grad en tradition, som er gammel.

For det første mener vi, at det har været urimeligt, at en afgrænset gruppe med en bestemt faglig tilknytning ikke har kunnet opnå medlemskab af den tilknyttede a-kasse. Helt konkret kunne det f.eks. dreje sig om medlemmer af en FTF-organisation, der ikke har kunnet blive medlemmer af FTF-A, og vi taler her om velafgrænsede grupper.

For det andet har der i flere tilfælde været en urimelig lang behandlingstid, når en ansøgning om medlemskab af en bestemt a-kasse har skullet behandles. Det er helt urimeligt, at der kunne gå op til endda flere år, fra en sag startede, og til den sluttede på en arbejdsministers bord.

For det tredje har det været urimeligt, at en part i en sag – og det har i mange tilfælde været HK – har kunnet påberåbe sig retten til a-kasseorganisering på bestemte områder, selv om de pågældende mennesker var organiseret andre steder. Derved har vi set en hel del lønmodtagere, som har følt sig tvunget til at blive medlemmer af en kristelig a-kasse.

Det er SF's opfattelse, at der er brug for, at man kigger på disse områder, og at man foretager justeringer. Vi er derfor også glade for, at vi